

med Hensyn til Jernbanefagen kan slaas dette Slag i fornøden Forstaaelse med Rigsdagen, saa vilde derved virkelig være naaet et Fremstridt af overordentlig Betydning; naar Finansministerens Stilling er en saadan, saa vil jeg antage, at han nærmest har maattet sige: Gud fri mig for mine Venner. Jeg erindrer meget vel, at, dengang vi havde bevilget Randers-Grenaabanen, og der var Benægelse i Aarhusegnen for at faae Ryom-Aarhusbanen hængt paa saa hurtig som muligt, var der flere agtede og indflydelsesrige Mænd i denne Egn, som søgte ikke blot Regjeringen, men ogsaa Medlemmer af Rigsdagen og af det paa-gjældende Udvalg og anmodede dem om at gjøre deres Bedste for at hjælpe dem til denne Bane med det Samme. Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, at de fik denne Bane, men jeg havde en Følelse af, at det var lidt for haardt imod Randers, at denne Sidebane skulde komme strag. Maaſke jeg ikke huster feil, naar jeg antager, at Villigheden til at anlægge denne Bane først kom, efterat man havde bragt sig i en Slags Forstaaelse med de øvrige Magthavere fra Randers-Grenaabanen. Jeg erindrer ikke dette bestemt, og det er muligt, at jeg huster feil, men i alt Fald, hvis dette havde været Tilfælde, saa kunde jeg forstaa, at vi gik ind paa denne Bane. Jeg vil nu ligefrem sige, at, hvis de samme indflydelsesrige Mænd, der dengang betragtede det som en Velgjerning imod denne Egn, at denne Bane blev bevilget, og som nu staa i Spidsen for denne Bane, kom og sagde til os: Nu have vi faaet denne Bane, og det er godt nok, men stil os nu endelig af med Byrderne ved den — saa vilde det stride imod min moralske Følelse at hjælpe dem paa dette Punkt. Jeg vilde sige: Dengang fik J. Gøers søde Billie, nu maa J. ogsaa tage den sure Svie bagefter; den sure Svie bagefter er ikke stærkere, end at J. meget godt kunne ubholde den, og J. afgive derved et Exempel for andre Egne i Landet paa, at de, inden de sætte Pres paa, nøie maa overveie, hvorvidt deres egne Interesser stemme med de Dufter, som de fremsætte overfor Staten, og med de eventuelle Konsekvenser deraf. Dette er en velgjørende Lære. Hvorvidt Rigsdagen skulde være villig til paa et eller andet Tidspunkt uden Præjudice for Statskassen at ordne enkelte Forhold vedrørende disse Baner saaledes, at det blev dem lettere at eksistere, derom har jeg ingen Mening. Jeg har kun talt om, at det er rigtigt, at disse Selskaber vedblive at bestaa, og at det ikke er nyttigt for os at hjælpe dem af med Livet. Naar der er henvist til Grenaa Haavn og den Betydning, den kan have, da skal det glæde mig overordentlig for den lille By, der har engageret sig saa smukt i den Henseende, om disse Forhaabninger kunne opfyldes, og om Brugen og Nytten deraf maatte blive større og større, selv om Nabobyen Aarhus skulde se derpaa med Misundelse;

men dette har ikke Noget at gjøre med den foreliggende Sag. Bliver Havnen ved Grenaa mere benyttet, og bliver Havnen ved Griben, som min ærede Kollega fra Odsherred (Rasmussen) vil have, eller Havnen ved Gilleleie anlagt, da kunne vi ønske Selskabet til Lykke med en større Trafik. Det kunde jo ogsaa tænkes, at Krigsbestyrelsen engang vilde hurtigere til Seiren og saa benyttede Grenaa Haavn istedetfor Aarhus Haavn. Jeg skal ikke misunde Selskabet, om det faar nogen Fortjeneste; det skal være mig kjært, om Selskabet kan bestaa og drive sine Forretninger saaledes, at det om nogen Tid blev os, som kom til Selskabet og ønskede at faae Banen, og om vi da vare tilbøielige til at give Mere, end her staaar, det skulde glæde mig for Selskabets Styld. Vi unde Selskabet, at det maa bestaa ved egen Kraft og føre sin Virksomhed frem, saaledes at det engang, naar nogen Tid er gaaet — f. Ex. om 33 Aar — bliver os, der komme og sige: Lad os faae Banen, vi betale med 125 pCt. Intet skulde være mig kjerere, og jeg er overbevist om, at Statskassen vil staa sig bedre ved da at betale 125 pCt. end ved nu at betale 50 pCt. — Lad være, der er endel Medlemmer ogsaa udenfor Forslagsstillernes Tal, som ikke tør tiltræde de Anskuelse, jeg har udtalt med en vis Skarphed, og som have en Slags Blødhjertethed, naar der er Tale om lokale Interesser i Forhold til almene Interesser. Men Et tror jeg, at vi, uanset hvorledes dette Spørgsmaal vil stille sig i Fremtiden, kunne være enige om, og det er, at det for Tiden ikke er hensigtsmæssigt og altsaa ubetimeligt at føre Forhandlingerne videre om denne Sag. Jeg tror, det er det store Flertals Ønske her i Folketinget, at vi skulle grundig behandle og undersøge det store Jernbanespørgsmaal, som vi have liggende for os, og er det Tilfælde, da tror jeg, at det maa være i dette store Flertals Interesse, det høre nu til Høire eller til Venstre, at vi ikke bringe dette Spørgsmaal sammen med andre, som kunne forstyrre vor Overveielse af dette. Derfor, hvorledes vi end ere sinde, om vi ere mere eller mindre ømsindede ligeoverfor disse Forhold, saa forekommer det mig dog, at Flertallet maa kunne samle sig i den Anskuelse, at betimeligt er det ikke at føre Forhandlingerne af dette Forslag videre. Mere skal jeg ikke sige for Diebliffet.

Scharling: Jeg kan i Udstilligt være enig med den sidste ærede Raler med Hensyn til Stillingen overfor dette Lovforslag. Skjøndt jeg ganske vist i det Hele taget ingenlunde staaar paa et saa udpræget, jeg kunde gjerne sige fjendtligt Standpunkt overfor disse Baner, som det ærede Medlem synes at indtage. Jeg kan saaledes blandt Andet ikke tiltræde hans Sammenstilling af disse Baner med endel Aktieforetager, han navnte, og jeg tror heller ikke, at det ærede Medlem selv altid har været af den Anskuelse. Saavidt mig bekjendt,